

Sygnatura akt I C 755/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Smólska-Caban

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Pawlaczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r.

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zadośćuczynienie

1. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki J. R. kwotę 7 000,00 (siedem tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałej części.
3. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki J. R. kwotę 2 400,00 (dwa tysiące czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 1 751,25 (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt jeden 25/100) zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 755/16

UZASADNIENIE

J. R. wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. z powództwem o zadośćuczynienie w wysokości 7 000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2016 r. domagając się zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania powódka podniosła, iż w dniu 23 listopada 2015 r. w W. w tył samochodu P., którym jechała, uderzył inny pojazd, którego kierowca nie zachował należytej ostrożności i spowodował wypadek. Powódka zabrana została z miejsca zdarzenia do szpitala w W., gdzie po badaniach, które wykazały uraz kręgosłupa szyjnego, zalecono powódce noszenie kołnierza miękkiego i wizytę w poradni urazowo-ortopedycznej. Powódka na własne żądanie opuściła szpital z uwagi na konieczność opieki nad małoletnimi dziećmi. Po wypadku, od 24 listopada 2015 r. powódka korzystała z opieki psychiatry, który zdiagnozował u powódki zespół zaburzeń adaptacyjnych związanych ze stresem. Powódka używała leki antydepresyjne i przebywała na zwolnieniu chorobowym do dnia 31 marca 2016 r., w związku z czym nie mogła wyjechać do pracy w Anglii, którą wykonywała od 2009 roku. Po wypadku powódka odczuwała bóle i drętwienie lewej ręki, miała problemy z wykonywaniem codziennych czynności. Pozwany odmówił powódce wypłaty zadośćuczynienia podnosząc, iż powódka nie doznała wskutek wypadku rozstroju zdrowia.

Pozwany powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania podnosząc w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, iż dolegliwości kręgosłupa powódki nie są następstwem zdarzenia z dnia

23 listopada 2015 r., lecz wynikają ze zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Powódka bezpośrednio po zdarzeniu skorzystała pomocy medycznej w ramach (...), nie przedstawiła dokumentacji z dalszego leczenia

trwającego powyższej sześciu miesięcy i brak jest podstaw do orzekania trwałego uszczerbku na zdrowiu. Poszkodowany nie może domagać się zadośćuczynienia, jeżeli doznane cierpienia psychiczne i fizyczne są nieznaczne. Ponadto zdaniem pozwanego tabela uszczerbków na zdrowiu stanowiąca załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r., którą posługują się biegli jest przestarzała i nie może stanowić adekwatnego miernika dla ustalenia konsekwencji zdarzeń wypadkowych, skoro nie uwzględnia ponad 40 lat rozwoju medycyny. W związku z tym biegli powinni w niniejszej sprawie dokonać ustaleń w oparciu o nowoczesny i aktualny dokument (...) system oceny niepełnosprawności oraz jej skutków na funkcjonowanie człowieka. Pozwany podniósł, iż ewentualne odsetki od kwoty zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 listopada 2015 r. w W. kierujący samochodem M. (...) ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i uderzył w tył samochodu P. kierowanym przez powódkę, która zatrzymała się przed przejściem dla pieszych, aby umożliwić pieszej przejście przez jezdnię.

(dowód: notatka urzędowa z kolizji drogowej w aktach szkodowych na płycie

CD k. 76)

Z miejsca zdarzenia J. R. przewieziona została do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na Oddział Ratunkowy, gdzie wykonano powódce tomograf komputerowy głowy i kręgosłupa. Powódka zgłaszała dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa. J. R. na własne żądanie wypisana została ze szpitala z rozpoznaniem urazu kręgosłupa C w mechanizmie lasso, z zaleceniem noszenia kołnierza miękkiego, zażywaniem leków przeciwbólowych bez recepty i skierowaniem na wizytę kontrolną w poradni urazowo-ortopedycznej.

(dowód: karta informacyjna k. 13-14)

W następstwie zdarzenia z dnia 23 listopada 2015 r. powódka doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa w postaci stłuczenia lub skręcenia, który nie skutkował uszczerbkiem na zdrowiu. W sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegły sądowy ortopeda stwierdził, iż dolegliwości bólowe są odczuciem subiektywnym i nie stanowią podstawy orzekania o uszczerbku na zdrowiu w urazach tego typu jak doznany przez powódkę.

(dowód: opinia biegłego sądowego dr n. med. ortopedy Z. P.

k. 89-89verte)

Zdarzenie z dnia 23 listopada 2015 r. uruchomiło na nowo u powódki negatywne emocje związane z wcześniej przeżyтыми wydarzeniami – powódka była świadkiem wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym. U powódki

rozwinęły się zaburzenia adaptacyjne; ostra sytuacja stresowa przekroczyła jej możliwości adaptacyjne, nastąpiła dezorganizacja dotychczasowego funkcjonowania społecznego i zawodowego, zachwianie się ułożonych planów życiowych. Powódka od 2005 roku przebywała wraz z rodziną i pracowała w Anglii. Po wypadku w dniu 23 listopada 2015 r. powódka nie była w stanie jeździć samochodem ani jako kierowca, ani jako pasażer, podróżowała wyłącznie autobusem. Powódka przez ponad 2 miesiące z powodu nasilenia lęku nie wychodziła z domu. J. R. korzystała z porad lekarza psychiatry i zażywała lek antydepresyjny, przebywała na zwolnieniu chorobowym do końca marca 2016 roku, jednak leczenie nie przyniosło efektu. Powódka nie była w stanie wywiązywać się ze swoich ról społecznych: w opiece nad dziećmi pomagała jej matka i mąż. Do chwili obecnej u powódki nie nastąpiło uruchomienie właściwych mechanizmów obronnych; wspomnienie zdarzenia wyzwała u powódki negatywne emocje płaczu, niepokoju i uczucia zagrożenia. U J. R. wystąpiły zaburzenia adaptacyjne skutkujące długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%; powódka wymaga podjęcia psychoterapii.

(dowód: opinia biegłego psychiatry lek. med. J. K. k. 97-101)

Pełnomocnik powódki zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie w dniu 22 lutego 2016 r. domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 20 000,00 zł oraz odszkodowania obejmującego koszty poniesione w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 23 listopada 2015 r.

(dowód: zgłoszenie szkody w w aktach szkodowych na płycie CD k. 76)

Pismem z dnia 25 lutego 2016 r. pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania na rzecz J. R. podnosząc, iż dokumentacja medyczna powódki nie potwierdza powstania trwałych następstw pourazowych. Sam fakt uczestniczenia w wypadku i negatywne przeżycia z tym związane oraz przemijający stres nie stanowią, zdaniem pozwanego, podstawy do przyznania świadczenia. W kolejnych pismach skierowanych do powódki pozwany potwierdził swoje stanowisko.

(dowód: pisma pozwanego k. 36-39)

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego Towarzystwa wynika z art. 822 § 1 k.c., stanowiącego, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Właściciel pojazdu M. (...), którym kierował sprawca zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2015 r. z udziałem powódki J. R., miał zawartą umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie. Na podstawie art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż J. R. wskutek zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2015 r., określonego w notatce urzędowej funkcjonariusza policji jako kolizja drogowa, spowodowanego przez kierującego ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej samochodem M. (...), doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa. Wystąpienie u powódki urazu kręgosłupa potwierdza zarówno karta informacyjna leczenia szpitalnego, jak i opinia biegłego sądowego doktora nauk medycznych Z. P. (2). Wprawdzie biegły ortopeda nie ustalił u powódki trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek doznanego urazu, jednak potwierdził, iż powódka doznała stłuczenia lub skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, a związane z tym dolegliwości bólowe stanowią subiektywne odczucia powódki.

Biegły sądowy lekarz (...) w sporządzonej w niniejszej sprawie opinii pisemnej szczegółowo opisuje stan zdrowia psychicznego J. R. i stwierdza, że w związku ze zdarzeniem z dnia

23 listopada 2015 r. na nowo uruchomione zostały negatywne emocje związane z traumatycznymi przeżyciami powódki będącej świadkiem wcześniejszego wypadku drogowego. U powódki wskutek zdarzenia z dnia

23 listopada 2015 r. wystąpiła ostra sytuacja stresowa, która przekroczyła jej możliwości adaptacyjne. Powódka nie była w stanie przez 2 miesiące wyjść z domu, przez ponad rok nie mogła jeździć samochodem, odczuwała niepokój i uczucie zagrożenia. W rezultacie u J. R. nastąpiła dezorganizacja dotychczasowego funkcjonowania społecznego i zawodowego: powódka musiała zrezygnować z powrotu do pracy w Anglii i zmienić wcześniejsze

plany życiowe. Oceniając charakter i natężenie zaburzeń, które wystąpiły wskutek wypadku z dnia 23 listopada 2015 r., biegły lekarz medycyny specjalista psychiatra stwierdził u powódki 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu podnosząc, iż do tej pory u powódki nie nastąpiło uruchomienie właściwych mechanizmów obronnych.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego psychiatry po uzupełnieniu przez powódkę dokumentacji medycznej z leczenia psychiatrycznego przed wypadkiem i po wypadku. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powódka leczyła się psychiatrycznie przed wypadkiem z dnia 23 listopada 2015 r. Jak podkreśla biegły psychiatra lekarz (...) w opinii pisemnej, sporządzonej po przeprowadzeniu badania podmiotowego, u powódki ostra sytuacja stresowa, która przekroczyła jej możliwości adaptacyjne, wystąpiła po wypadku w dniu 23 listopada 2015 r. Biegła nie podnosi w swojej opinii, iż konieczne jest uzupełnienie dokumentacji medycznej z leczenia psychiatrycznego zwłaszcza, iż biegła wydała opinię po przeprowadzeniu badania powódki w dniu 23 stycznia 2017 r. Z opinii nie wynika, iż zaburzenia adaptacyjne u powódki były skutkiem okoliczności wskazanych w piśmie pozwanego, jak choroba ojca powódki czy jej sytuacja osobista i w związku z tym nie ma potrzeby uzupełnienia opinii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, iż żądana tytułem zadośćuczynienia kwota 7 000,00 zł jest adekwatna do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę w wypadku w dniu 23 listopada 2015 r.

Ze względu na cierpienia fizyczne powódki odczuwane w związku z urazem odcinka szyjnego kręgosłupa oraz cierpienia psychiczne skutkujące długotrwałym 5% uszczerbkiem na zdrowiu zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 7 000,00 zł jest uzasadnione na podstawie art. 445 § 1 k.c.

O odsetkach Sąd orzekł uwzględniając treść art. 817 § 1 i 2 k.c. określającego termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela na 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku i 14 dni od wyjaśnienia wszystkich okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela, gdyby spełnienie świadczenia w pierwszym wskazanym terminie nie było możliwe. Pełnomocnik powódki zgłosił szkodę w dniu 22 lutego 2016 r. domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie

20 000,00 zł, w związku z czym uzasadnione jest zasądzenie odsetek od dnia 23 marca 2016 r., czyli po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, a nie jak określono w pozwie od dnia 16 marca 2016 r. i dlatego w tej części Sąd oddalił powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. mając na uwadze, iż powódka uległa tylko co do nieznacznej części swojego

żądania w przedmiocie odsetek i w całości obciążył kosztami postępowania pozwanego. Koszty należne powódce obejmują koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 zł. Sąd obciążył pozwanego wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa na koszty wynagrodzenia biegłych za sporządzone opinie pisemne w łącznej kwocie 1 401,25 zł oraz opłatą od pozwu w wysokości 350,00 zł, od uiszczenia której powódka została zwolniona.